

СРБИ И НАТО

Проф. Др Синиша Боровић, генерал

САЖЕТАК

НАТО је једини војни савез у свету намењен за ширење утицаја оружаном силом, развијених западних земаља на челу са САД на подручја изван њихових граница ради овладавања природним ресурсима и простором. Када анализирамо од кога може бити угрожена безбедност Србије и од кога се требамо штитити, онда је то у оба случаја од НАТО алијансе или од неке њене чланице. Ако до тога дође, НАТО нас неће заштити као што није штитио интерес Грчке у спору са Турском око Кипра а није ни Ердогану пружио обавештајне информације о припреми атентата који је он избегао захваљујући Русима. НАТО је увек на страни његове тренутно важније чланице.

Од када је формиран, НАТО је био намењен против некога и он је такав и остао. Од свог оснивања до ове године, НАТО чланице су извеле 317 операција широм света. НАТО функционише као сила ван закона, устава и правних норми. У НАТО агресијама нису поштовани ни национални уставни земаља чланица ни уставни нападнутих земаља ни међународне правне норме нити ОУН.

НАТО ратови су рушилачки уз првенствено наношење огромне материјалне, културне и еколошке штете нападнутом народу. Убијање недужног цивилног становништва и деце проглашавају колатералном штетом јер за њих људско биће није светиња па га и не штеде. НАТО ратује са дистанце супериорном технологијом и то увек против неупоредиво слабијих противника, али му нико не суди за злочине и прекомерну употребу силе. Где год је ратовао НАТО, оставио је пустош и хаос: Авганистан, СФРЈ, Србија, Либија, Ирак, Сирија, итд.

Техничко технолошки развој САД и Западних земаља диктира потребу убрзане производње, а она је условљена убрзаном потрошњом. Убрзана потрошња је највећа у ратним сукобима. Интерес капитала који надилази интересе хуманог друштва увек ће настојати да створи такав амбијент. Кад се НАТО извуче из Авганистана и Ирака вероватно ће кренути на Јемен или Иран или Северну Кореју или Венецуелу или на неки други народ да оправда смисао свог постојања код својих налогодаваца...

Бруталном агресијом на српски народ, на свим етничким просторима где вековима живи или као суверен или као конститутиван народ суседних држава, НАТО остварује своје геостратегијске интересе на Балкану. НАТО је помогао шиптарским сецесионистима и терористичкој ОВК да заједнички привремено окупирају јужну српску покрајину КиМ и успоставе парадржавну творевину. Од српских званичника се захтева да „прихвате реалност“ и потпишу правно-обавезујући споразум о признању тзв. државе Косова и да му омогуће чланство у међународним организацијама.

Темељ и оквир за решавање проблема КиМ су Устав Републике Србије и Резолуција 1244 СБ ОУН. У раду је научним методама показана могућа стратегија за разговоре о статусу КиМ.

Кључне речи: НАТО, Република Србија, КиМ, устав, међународно право, алтернативе, критеријуми, ЦИА, БНД, стратегија.

I УВОД - НАТО АЛИЈАНСА

Када анализирамо од кога може бити угрожена безбедност Србије и од кога нас треба штитити, онда је то у оба случаја од НАТО алијансе или од неких њених чланица. Ако до тога дође, НАТО нас неће заштитити као што није заштитио интересе Грчке у спору са Турском око Кипра. НАТО је увек на страни своје важније чланице. (Пример Припрема атентата на Ердогана).

Без обзира на то како НАТО алијанса себе декларише и како је заговорници представљају својим народима, то је једини војни савез који постоји у свету, а намењен је за ширење утицаја, оружаном силом, развијених западних земаља на челу са САД на подручја изван њихових граница.

НАТО служи као ударна песница западног капитала за овладавање слабијим државама и поробљавање њихових народа ради овладавања њиховим природним ресурсима и простором.

Од како је формиран НАТО је био намењен против некога и он је такав и остао. Од свог оснивања до ове године НАТО чланице су извеле 317 ратних поерација широм света. Водеће НАТО државе постале су болесно зависне од профитерства и милитаризма. Саме САД су за првих 200 година постојања водиле 220 ратова и убиле преко 14 милиона људи (Ративи САД само у Ираку и Авганистану однели су 1 300 000 људских живота). САД 70% новца троши на ратовање, а 5% за образовање и 7% на здравство. Од 2001. године до сада САД, сваког сата, плаћају 32,2 милиона долара за војне потребе. Данас су САД масовни убица, рушилац и потрошач огромних ресурса па је постала најомраженија и водећа разбојничка држава на свету којој се најмање верује. Енлеска је опљачкала Индију за 47 билиона долара а Енглеска чизма газила је 90% држава света, није само 21 државу (а сада нама продају и предају менаџмент који ми прихватамо без превођења, а ми православни начин управљања не развијемо). Он ће тако и убудуће опстајати перманентно дествујући силом и притиском против углавном малих и слабих, али стално имајући за циљ велике земље и њихове ресурсе. Нема дилеме, да ако би био довољно јак, у покорности би држао цео свет што је и недавно покушао да легализује и замени ОУН. Погледајмо једну од офанзива НАТО у Авганистану: на 400 Талибана иду снаге од 15000 људи, 60 хеликоптера, авиони, тенкови, беспилотне летилице, а убили су 27 људи углавном цивила.

Рат у Авганистану почео је 2001. године. Снаге међународне заједнице (ISAF) имале су 47.000 војника. Основу су чиниле НАТО снаге, а од 2003. године НАТО је преузео команду над ISAF. Снаге САД у Авганистану су око 18.000 војника. Рат су заједнички водиле: САД, Уједињено Краљевство и НАТО. До сада је страдало око 15.000 цивила, а Талибани нису поражени иако их у Авганистану има око 12.000 бораца.

Како НАТО заводи демократију и какав је морални ниво и карактер њихових команданата показао је главнокомандујући ваздухопловних операција над нашом земљом

(са КМ у Вићенци) амерички генерал Мајкл Чарлс Шорт наредбом „НЕ МОЖЕ СЕ ДОБИТИ РАТ АКО НЕ УНИШТИМО МОГУЋНОСТ НОРМАЛНОГ ЖИВОТА ЗА ВЕЋИНУ СТАНОВНИШТВА. МОРАМО ИМ ОДУЗЕТИ ВОДУ, СТРУЈУ, ХРАНУ ПА ЧАК И ЗДРАВ ВАЗДУХ“ (Све буде и прође... и њему је амерички конгрес одао последњу почаст 2015.г)

Формално одлуке у НАТО алијанси доносе се консезусом уз притисак најмоћнијих чланица, али је све наглашеније залагање утицајних земаља чланица НАТО да се одлуке не доносе консензусом, већ да се формализује пракса да веће земље имају већи утицај, а да се мале чланице маргинализују.

НАТО своју моћ базира на нуклеарном и офанзивном оружју које инсталира на локације које контролише по својој стратегијској процени и без сагласности, а често и без знања парламента и грађана земаља чланица.

НАТО снаге нису спремне да ратују са регуларном армијом ни просечне земље и зато су смислиле образложење да НАТО не ратује него да интервенише – врши интервенције.

Осаманестодишње ратовање у Авганистану против најпримитивније војске Талибана која брани своју земљу и свој поредак, компромитовало је мит о „НАЈУСПЕШНИЈЕМ ВОЈНОМ САВЕЗУ У ИСТОРИЈИ“. САД су незадовољне учешћем осталих чланица, а НАТО већ тражи формулацију да оправда очито пораз и бесмислено уништавање једне земље и цивилизације без остварења ни једног прокламованог наводног циља због кога је започео ратна дејства и у Авганистану и у Ираку, Либији, СФРЈ, Сирији...

Чланство у НАТО је дугорочно гледано веома скупо. НАТО своје чланице стимулише на убрзани техничко – технолошки раст јер он из тога црпи своју моћ. Раст и развој не иде у смеру жеље и интереса народа земље нове мале чланице, јер ће оне у војном па и привредном смислу имати и развијати само оно што је потребно НАТО алијанси.

Ако се пође од претпоставке да слобода, сувереност и независност немају цену јер нису економске категорије, онда је бесмислена свака рачуница о издвајању за безбедност под окриљем НАТО. Војно неутралне слободне земље морају развијати и јачати своје снаге безбедности.

II НАТО И СРПСКИ НАРОД

Од свих европских народа НАТО алијанса је једино брутално бомбардовала и уништавала српски народ на свим историјским и етничким просторима на којима је вековима живео, или као суверен, или као конститутивни народ државе. Коначном бруталном агресијом на СРЈ 1999. године НАТО је покушао разорити српску земљу и покорити српски народ, или барем отети им територије са којих је могуће даље ширење

НАТО-а што је остварио привременом окупацијом КиМ. Та тежња ће остати све док постоји НАТО, а за њих би најпожељније било да се сами предамо и замолимо да нам опросте што су нам разорили земљу и побили људе и да нас онда уз нове уцене и уступке приме у Евроатланске савезе.

На бази досадашњег стеченог искуства у приближавању ЕУ и наша евентуална добровољна кандидатура за чланство у НАТО, довела би до низа нових условљавања који би у коначном билансу за грађане Србије били штетни или неприхватљиви.

Српски народ у својој држави живи у миру и равноправности са својим грађанима, сународницима, националним мањинама, а НАТО је перманентно у рату са појединим тренутно исламским земљама. Свако учешће Србије у таквим ратовима погоршаће међунационалне односе у Србији и постати мета међународног екстремизма.

Ако НАТО алијанса на нашој територији инасталира своје нуклеарно и друго офанзивно наоружање са знањем или без знања националног парламента, а није искључено да оно у Бондстилу већ не постоји, онда ће нуклеарни акциденти било случајни, било као последица дејства других сукобљених нуклеарних сила по тада легитимним циљевима на нашим локацијама, трајно довести до контаминирања и ово мало преостале земље од Србије која НАТО агресијом 1999. године није оштећена.

Отуда још више зачуђује залагање појединаца и владиних и невладиних организација, који се формално залажу за равноправност, решавања конфликта дипломатијом и слично, што упорно пропагирају улазак Србије у алијансу која сукобе решава ратом.

III СРБИЈА НА РАСКРШЋУ: НЕУТРАЛНОСТ ИЛИ НАТО

Многе новопримљене чланице у НАТО алијансу су ушле из страха, или су доведене у позицију да нису имале бољу алтернативу, али свакако би биле срећније да НАТО није опстао на геополитичкој сцени.

Србија никада није била члан ниједног војног блока, па је блоковска логика и култура супротна српској вери и култури.

Понашање наших суседних земаља не може служити Србији за пример, јер су се неке од њих увек сврставале уз јаче. Зна се да су биле уз Аустроугарску, Хитлерову Немачку, а сада уз НАТО. Своје „вражје дивизије“ и друге јединице слале су на братску Русију и братску Србију, а то би урадиле и у будућности. Неке наше суседне земље, исте вере као и ми, не примају у НАТО да би својом оружаном силом, ојачале НАТО снаге, већ на услугу стављају свој простор, инфраструктуру и ресурсе.

Велике и богате земље, чланице НАТО сада радије плаћају НАТО походе него да шаљу своје војнике, а мале земље ће морати да дају своје људе јер неће моћи да плаћају НАТО ратовања.

НАТО сваких 5 до 10 година припрема нову стратегију, па није извесно како ће он сам себе трансформисати и где ће се усмерити, али је извесно да неће бити добровољна и хуманитарна организација, што су експлицитно потврдили челници НАТО и САД.

Када би Србија и постала чланица НАТО-а, сигурно њене НАТО јединице не би штитиле интресе Србије у јужној српској покрајини КиМ (ни у саставу мултинационалних снага) нити ће српски генерал постати командант у Бонстилу (иако је та база бесправно инсталирана на српској територији) укључујући генерале који су већ добровољно индивидуално приступили НАТО-у.

Ми као православни хришћани никада не би требало да се добровољно прикључимо једном таквом колективном злу и да тако заувек изгубимо барем симпатије наших традиционалних православних пријатеља.

Показало се да и поред све снисходљивости, попустљивости и губљења националног достојанства нисмо на другој страни створили нове искрене пријатеље, већ доживљавамо само нове уцене, понижења и отимања.

IV СРПСКЕ ДИЛЕМЕ И ОПАСНОСТИ

Питање за Србију НЕУТРАЛНОСТ или НАТО, касно је постављена. Имало је смисла поставити га док је постојала СРЈ коју су чиниле Црна Гора и Србија са КиМ. Ако би то био гарант очувања СРЈ, имало је смисла правити компромис о другим интересима српског народа. За Србију то је сада касно, а НАТО алијанса није више перспективно удружење.

Европске земље размишљају о властитом концепту одбране, а председник Руске Федерације најављује нови универзални концепт безбедности. Јача НР Кина, а постепено се стварају и други политичко економски савези, који у перспективи могу имати и безбедоносну компоненту.

Глобализација као концепт новог светског поретка није успела и рационална државна руководства се враћају очувању својих националних интереса.

Народи који судбину препуштају лидерима који ће их стално водити под окриља спасиоца, кад тад ће бити препуштени строној доминацији.

Ако поставимо питање како нека земља може и против своје воље бити уведена у НАТО?

Директна корупција руководства од стране финансијских центара моћи и лобиста доводе земље у позицију да буду војно уцењене, финансијски, имовински, политички, духовно, а све више и физички окупиране експертима, институцијама, туђим удружењима, утицајем на јавна мњења преко контроле медија, до увлачењем у НАТО алијансу или земље као целине, или разградњом непослушних народа и држава на регије и округе по етничким критеријумима. У етничким регијама или окрузима изазивају се кризе па долазе

посматрачи, међународне НАТО снаге да их решавају. Затим, од растављених држава долази до склапања нових целина по жељи НАТО-а. Ако НАТО овлада регијама које му омогућавају стабилност у позадини и неометано ширење у планираном смеру, сваки референдум остатка државе постаје ирелевантан.

Ако се то Србији деси неће бити „јужног тока“ или „турског тока“, биће касно сећати се и призивати браћу по вери и по оружју, коридор десет биће пресечен и стављен под туђу контролу. Православни народи српски, македонски, грчки и црногорски биће за дужи временски период раздвојени, били у НАТО-у или не.

Позивање на Скупштинску резолуцију и Устав где смо се определили и за КиМ и за неутралност као најчаснију опцију за српску државу су слаби аргументи јер други састав може донети и другачија решења. Уосталом, да се то поштује, ово питање се не би ни постављало и не би сепаратисти са скупова у Војводини позивали Србе у НАТО или Војводину у НАТО.

Кад дође време за одлучивање неутралност или НАТО, видеће се конкретан однос снага, али се про НАТО опција за тај тренутак озбиљније припрема.

V ИНТЕРЕСИ САД И НАТО ПРЕМА СРПСКИМ ЗЕМЉАМА И НАРОДУ

Период САД и НАТО доминације

НАТО је за време хладног рата разрадио план ”АНАКОНДА –ЗАГРЉАЈ АНАКОНДЕ” којим треба Руску Федерацију окружити непријатељским земљама чланицама НАТО пакта и уништење Руске Федерације отпочети са њених граница.

СФРЈ је пресекала јужно крило НАТО пакта јер је команда јужног крила НАТО пакта у Напуљу, а главна авио база у Авиану а КМ у Вићенци. СФРЈ је требало у целости или по деловима ставити под контролу ”запада” јер је водила несврстану политику и била лидер покрета несврстаних што је ”запад” сматрао за недопустиво понашање и ”вирус” који се може проширити и на друге зоне утицаја САД.

У Минхену су ЦИА и БНД 1977. године разрадиле план насилног разбијања СФРЈ и поделе на колоније. Земље чланице НАТО добиле су конкретне задатке и зоне у којима ће помагати и финансирати сепаратистичке снаге. За тај план разрађена је прецизна карта територијалне поделе интересних сфера.

САД су под своју контролу ставиле зону од Пељешца преко БиХ, Рашког округа, Црне Горе, КиМ (до врха Копаоника), Пчињски округ, Албанију и Македонију до спајања са Народном Републиком Бугарском која је убрзано постала чланица НАТО и ЕУ.

Никакве одлуке не доносе самостално Бошњаци, Шиптари и владајуће структуре у наведеним зонама, оне су директно под управљањем САД-а, а под контролом НАТО.

(Овде је посебно важно уочити важност Нишког оперативног правца и наметнуту обавезу изградње НАТО аутопута - пута Велике Албаније, Ниш-Приштина-Драч и

избегавање Грделичке клисуре и Моравско-Вардарског правца за снабдевање НАТО снага и трговину НАТО земаља преко Солунске луке јер су Пирејску луку купили Кинези).

За провођење ове одлуке припремљене су конкретне НАТО снаге 1998. године. Истим планом предвиђено је и ненасилно одвајање Републике Црне Горе од Републике Србије и гашење СРЈ подстицањем сукоба интереса на територији СРЈ.

Након 78 дана бомбардовања после Кумановског споразума 1999. год. преко 200.000 Срба протерано је са КиМ под терором УЧК и самопроглашене државе Косово. Злочини над Србима без казне настављени су и даље, трају до данас, а трајаће док се Косово не очисти од Срба, ако се не предузму конкретне и делотворне мере државе Србије и њених савезника. Пример за то је “МАРТОВСКИ ПОГРОМ” Срба и српских светиња и српске имовине 17. и 18. марта 2004. год. КФОР је злоупотребио мандат СБ ОУН и дозволио је насилну сецесију шиптарским терористима, а затим формирање војске и других парадржавних институција.

„Запад“ жели да влада светом преко власти над медијима, финансијама и природним ресурсима. То остварује преко „националних елита“ које су углавном корумпиране, криминализоване и социјално подмићене. Оне су савезници и „добри момци“ док оставрују интересе „запада“. Њихови реализатори Ал Каида, терористи, фашисти и НАТО плаћеници су „на правој страни историје и борци за демократију“ док остварују постављене циљеве. „Западни“ међународни правни систем има само један члан који гласи СВЕ ШТО ОТМЕТЕ ВАШЕ ЈЕ.

Када анализирамо нашу „словенску браћу“ који су издали словенство и Христову науку, уочићете апсурдну ситуацију: блискији су им војсковође Џулван, Клинтон, Кларк, Солана, Фог Расмустен, Петреус од свих словенских војсковођа, ослободилаца и ствараоца националних држава словенских народа.

Ако погледамо шире, видећемо да су фашисти из Галиције „истински заштитници“ пучистичке демократије, а да Севастопољ и Одесу, које су ослободили руски хероји треба мирно предати Националној гарди Охаја и ad hoc формираним паравојним формацијама НАТО савезницима.

Наши „западни партнери и пријатељи“ сматрају:

- Србија не сме да буде најважнији геополитички фактор на Балкану.
- Срби не смеју да буду у стању да опреме милион војника, што је њихов потенцијал, и не смеју уопште да имају јаку армију.
- Срби морају да се дисциплинују, а то је најефикасније уз „ломљење кичме“ и губитак националног достојанства.
- Остварити „миленијумску комуникацију – via militaris“ и оспособити је за јефтин и безбедан саобраћај за превоз ресурса са Црног мора и Отранта кроз Србију у 21. веку. Србима се не може дозволити контрола обе обале Дунава (ако Хрватска пређе Дунав, 110 км квадратних тај простор неће обрађивати славонски сељаци; пола Славоније је необрађено. То је потенцијално нова база НАТО пакта у нашој

северној покрајини, а затим следи даље остваривање НАТО стратегије, Пчињски округ, Рашка област, Република Српска, Војводина, санкције Руској Федерацији) . То значи слободна пловидба за Немачке и НАТО бродове Дунавом, слободне комуникације и коридоре кроз Србију за НАТО чланице, отворено небо за њихову борбену авијацију.

За разлику од наших „аналитичара и родољуба“ који нашу армију доживљавају као буџетски трошак, НАТО државници сматрају своју алијансу као најбољу инвестицију. Треба се присетити изреке „Ко не храни своју војску, храниће туђу“. Ја ћу додати „Ко не слуша своје генерале, мораће да слуша туђе“.

Велика заблуда српских интелектуалаца који су школовани на „западу“ и српских политичара који су дошли на власт уз помоћ „запада“ јесте веровање у „западну“ демократију. Тога на „западу“ нема. Кроз историју и данас у изазивању и решавању светских проблема „запад“ се држи најгоре комбинације ПРОФИТЕРСКОГ и МИЛИТАРИСТИЧКОГ приступа. То се неће променити и ако „запад“ буде поражен.

VI ПРЕДЛОЗИ

1. ПАРТНЕРСТВО ЗА МИР и војна неутралност су довољан оквир за даљи стабилан, рационалан и уравнотежен развој државе Србије, њене одбране и међународне сарадње.
2. Модерна и борбено способна национална српска народна војска и оспособљено становништво за одбрану је основни гарант стабилности и опстанка српске државе на својој територији, па онда и свега осталог што је у интересу њеног мирног развоја од привреде и културе до вере.
3. - Оптимално бројно стање људи у систему одбране у миру 66.000 – 1%
- Величина мирнодопске војске 54.000 (5 корпуса КоВ, корпус РВ и ПВО и РРФ).
- Границе корпус такве да се ниједна територијална целина не може отцепити по било ком критеријуму.
- Готове снаге за брзо реаговање 23.000
- Регрутни потенцијал 44.000 регрута, 2 партије по 6 месеци и 2 године по месец.
- Професионалаца 40.000 + 22.000 регрута. Однос мирнод. и ратне армије 1:5
- Ратна армија 350.000, Резерва 350.000, (капацитет нашег ратишта 700.000).
4. Да ли је Србија данас на раскрсници?

Србија је увек на некаквој раскрсници, али на главној раскрсници 6. октобра је промашила пут и непогрешиво се упутила у погрешном смеру (а народ каже „Ништа ти не вреди што пуно трчиш, ако си кренуо у погрешном смеру“).

Данас Србија треба да застане и да се поново орјентише и то како би ми војници рекли: да изврши географску, топографску и тактичку оријентацију у простору и времену и по свим сегментима друштва.

То фигуративно значи да на куполу дома Народне скупштине постави компас са казаљком од најсеверније до најјужније тачке српске земље и да север и југ земље знају где им је осовина и тачка ослонца, а да они који седе у скупштини престану северни део казаљке усмеравати према западу, јер ће Србија остати и без севера као што је привремено остала без југа државе.

Штетност поделе у српском народу

Данас прве вође нашег народа говоре за друге вође нашег народа да су: фашисти, лопови, тајкуни, сецикесе, Љотићевци и сл.

Друге вође нашег народа за прве вође нашег народа кажу да су: издајници, лажови, диктатори, слуге окупатора, фалсификатори избора, болесници и сл.

Такве поделе су по српски народ погубне, али највеће невоље за Српски народ и српску државу биће ако се испостави да су и први и други у праву, а то су људи на позицијама којима су доступне релевантне информације.

Трећа опција у Србији постоји, али је тренутно мало позната бирачима због слободе медија.

VII ПРАВНЕ ОСНОВЕ ЗА ОСТВАРЕЊЕ СУВЕРЕНИТЕТА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ НАД СВОЈОМ ПОКРАЈИНОМ КиМ

1. Неповредивост државних граница суверених држава као темељни принцип међународног поретка и свака држава је обавезна да га брани свим расположивим ресурсима.

2. Од 2000. - 2017. сталним попуштањима и уступцима, српске власти су битно угрозиле државни и правни поредак Републике Србије на КиМ, а заузврат су добијали само празна обећања.

3. Напредак Србије ка чланству у Европску унију директно се условљава прихватањем независности самопроглашене квази државе Косово. Србија је једина држава која се условљава да се, ради пријема у чланство ЕУ одрекне суверених права на делу своје територије.

4. Међународни правни поредак пружа заштиту суверенитета и територијалног интегритета државе, све док се држава као титулар не одлучи да се добровољно одрекне тих гаранција (јер се изнуђени услови употребом силе и преваре третирају као ништавни).

5. Формална сагласност матичне државе о промени државно правног статуса дела своје територије је коначна, трајна и неопозива одлука и не може бити предмет накнадног поништења. Зато се од нас тражи да потпишемо правно обавезујући писмени споразум.

6. Споразум о стабилизацији и придруживању са ЕУ у члану 135 прецизира да се тај уговор примењује на територији Србије изузев територије КиМ. Такав уговор није требало ратификовати.

7. Пренос преговора о коначном статусу КиМ из УН у ЕУ извршен 2010. год. је изузетно лош политички потез и његови протагонисти морају сносити одговорност.

8. Савет министара ЕУ 17. марта 2008. год. је усвојио декларацију да је Косово “суи генерис” – јединствен случај која је у супротности са резолуцијом 1244 СБ УН која такав термин не познаје.

9. Резолуције Савета безбедности УН имају предност над свим другим међународним споразумима и одлукама.

10. Само за Србију ЕУ је отворила посебно поглавље 35 које се бави нормализацијом односа са Приштином док се не постигне “свеобухватна нормализација односа између Републике Србије и Приштине”.

11. Европска унија је мимо Резолуција 1244 на КиМ послала своју мисију ЕУЛЕКС која нема легитимитет СБ УН.

12. Бриселски споразум који је парафиран у априлу 2013. г. значио је почетак прихватања тзв. косовских институција које су 2008. г. једнострано прогласиле независност.

13. Прихваћено је постојање устава тзв. Републике Косово што је супротно уставно правном поретку Републике Србије.

14. Бриселски споразум је почетак гашења и повлачења институција државе Србије са КиМ. Косово добија грб и заставу, српски судови и тужилаштва интегрисани су у правосудни систем тзв. Косова. Признате су дипломе и лична документа тзв. Косова. Почела је узурпација државне имовине Републике Србије. Успоставља се граница, тзв. гранични прелазни, Косово добија међународни позивни број и почиње лобирање за пријем у међународне организације и институције.

VIII ПОЛИТИЧКЕ ЧИЊЕНИЦЕ:

1. Шиптари на простору Косова и Метохије никада нису имали државу.
2. Албанци имају матичну државу.
3. Шиптари на КиМ увек су били на страни освајача српских земаља.
4. Освајачи су владали КиМ некада вековима, некада деценијама и годинама и увек су одлазили или били отерани у своје матичне земље.
5. Простор КиМ увек је ослобађала српска војска која је увек била на страни ослободилаца против окупатора.
6. Сваки српски владар се борио свим расположивим средствима за КиМ и ниједан није успео да га реши за сва времена.
7. Шиптари су више културних и цивилизацијских добара на КиМ уништили него што су створили.
8. Шиптари не могу владати и развијати КиМ као своју државу без подршке окупатора и туђих база.
9. Добронамерни Шиптари се прибојавају што их терају да “праве кућу на туђој земљи”.
10. База “Бондстил” је нелегално изграђена на окупираној територији.
11. НАТО агресија је противправно изведена без сагласности Уједињених нација, а није нападнута ниједна земља чланица НАТО алијансе.

IX ПРИПРЕМЕ ДРЖАВЕ СРБИЈЕ ЗА РЕИНТЕГРАЦИЈУ КиМ И ОБНОВУ СУВЕРЕНИТЕТА СРБИЈЕ

1. Систематско јачање српских ресурса – безбедносних снага, војно-одбрамбених снага, логистике, пропаганде, дипломатије, обезбеђења савезника, културних активности, припрема становништва, оспособљавање државних институција, извлачење испод непосредног утицаја ЕУ и НАТО. Коначно стварање националне стратегије Републике Србије (са посебним делом за КиМ) који ће се базирати на Уставу Републике Србије и Резолуцији 1244 СБ УН.
2. Пружити сваку подршку српском народу на КиМ и подстицати и помагати повратак прогнаних.
3. Скупштина Републике Србије мора поништити све једностране акте самопроглашених институција Приштине који нису у складу са Резолуцијом 1244 СБ УН и Уставом Републике Србије.
4. Инсистирање на одговорности за ратне злочине почињене над српским народом на КиМ.
5. Заштита државне, друштвене, приватне и црквене имовине на КиМ од стране међународних снага, а касније уз помоћ српских безбедносних снага.
6. Канцеларију за КиМ уздићи на ниво Министарство за КиМ.
7. По сваку цену држати север КиМ и смањити утицај приштинских самопроглашених органа на тај део КиМ.
8. Србија нема потребе да срља у “коначне и обавезујуће споразуме са нелегитимним властима Приштине”.

9. Као полазна претпоставка за очување српских националних интереса на КиМ јесте повратак расељених Срба на своја имања.

10. Као пример наводимо општину Вучитрн. У 14. Веку у општини Вучитрн живело је 100% Срба. 1941. год. било је 60% Срба, а од 1991. год. 7% Срба. Данас је стање вероватно још горе.

11. Програмом Владе Србије треба предвидети изградњу комплетно нових насеља тамо где Срби имају формално право на повратак или на стратегијски важним локацијама на државном и друштвеном земљишту које формално правно припадају Републици Србији.

12. У новим насељима, сваком домаћинству које се врати, обезбедити кућу и земљу без права на отуђење.

13. Општине из централне Србије и Војводине би као спонзори добили општине на КиМ којима би помагале развој инфраструктуре и индустријских и прерађивачких објеката.

14. Извршити ревизију незаконито и насилно одузете или продате имовине Срба на КиМ под притиском и у бесцење.

15. Над српским рудницама и Брезовици на КиМ успоставити партнерство или концесиони однос са великим земљама које су наши пријатељи. Свакако би било добро да оне ту имају своје економске интересе.

16. Поништити одлуку којом су три општине централне СРБИЈЕ припојене КиМ.

17. Предвидети могућност изградње заједничке базе Војске Србије и Руске Федерације за обуку летачког кадра, оклопно-механизованих и артиљеријско-ракетних јединица на одабраној локацији (У Србији за то постоји оптимала локација Пештер аеродром Дубиње).

18. Покушати доћи до тачног броја Шиптара на КиМ јер се тим податком манипулише.

19. Донети стратегијску одлуку о реинтеграцији КиМ у састав Републике Србије, а затим приступити разради и планирању спровођења стратегије.

X ПРЕДЛОЗИ СТАТУСА КиМ ДО КОНАЧНОГ РЕШЕЊА

1. Север Косова и Метохије

Четири општине Севера КиМ представљају компактну целину са већинским српским становништвом природно везане за Републику Србију, вратити у стање пре Бриселских споразума пошто се они од стране Шиптара и ЕУ не проводе.

2. Централно Косово и Метохија

Договорену Заједницу Српских Општина (ЗСО) са седиштем у Грачаници формирати са органима власти који успостављају сарадњу са Републиком Србијом и да има следеће надлежности:

- ЗСО има свој буџет са изворним приходима од пореза, такси и донација.
- ЗСО има филијалу НБС са седиштем у Грачаници и мрежу филијала домаћих и страних банака које послују у оквиру прописа НБС.
- Валута у платном промету у ЗСО трба да буде динар и евро.
- ЗСО треба да има све облике здравствене заштите и свој систем образовања.

- ЗСО има своју независну судску власт, тужилаштво и полицију.
  - ЗСО има своје органе и службе за план, убанизам, стамбену изградњу, чистоћу, комуналије, пореску управу, статистику, катастар и геодетску службу.
- Грађани ЗСО располажу са природним ресурсима на својим поседима.

Оптимална компромисна српска стратегија у преговорима:

Држати се Резолуције 1244 СБ ОУН по којој је КиМ део Републике Србије под привременом контролом УН. Р. Србија задржава суверенитет и контролу границе према Албанији, Црној Гори и Македонији. Шиптари на КиМ задржавају аутономију у виду заједнице шиптарских општина са извршним функцијама, без државних атрибута и контроле граница. Србија припрема снаге безбедности и савезнике за ослобађање КиМ у датим историјским условима. Простор КиМ третира као привремено запоседнуту територију (ПЗТ-део државне територије Р. Србије под окупацијом). Након тога организован повратак прогнаних Срба.

Ради заштите имовине и права СПЦ у преговоре укључити овлашћене представнике Светог синода СПЦ.

Ми као православна и праведна нација никада не смемо прихватити, од хегемона наметнуту реалност, да сила има предност над правом Зато преговоре о будућности КиМ треба вратити у СБ ОУН јер се ЕУ показала неуспешном, а у преговорима није била статусно неутрална.

Зашто се намеће хитно решавање статуса КиМ? Да би се прешло на следећу фазу: обавезујући споразум са Р. Хрватском. Ту нас чекају нови стратегијски изазови, Хрватска је чланица ЕУ и НАТО, а НАТО своје стратегијске одлуке доноси научно коректно и проводи их упорно. НАТО стратегија за овај простор и шире нама је позната. Наша дипломатија мора рашчистити односе са нашим “пријатељима” који цепањем Србије стварају велику Албанију јер је Косово као самостална држава неодрживо.

Да ли је Србија на добром путу?

Јесте ако иде овим путем. Према учењу Светог Саве „Показан ти је пут којим требаш ићи и како требаш радити. Ако нећеш иди куд си пошао“.

ЛИТЕРАТУРА:

1. Синиша Боровић: Косово и Метохија – српска стратегија, Безбедносни форум бр.1/2018
2. Ноам Чомски: Година 501 – конквиста се наставља,“СВЕТОВИ“ Нови Сад, 1998.
3. Зоран Петровић-Пироћанац: Вашингтерна и Срби: од Труманових јаја до Клинтоновог осиромашеног уранијума, Институт за политичке студије, Београд 2013.
4. Јан Оберг: Зависност од милитаризма, институт ТФФ Шведска, 10. април 2019.